

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

[Από τὸ Σημειωματῆρις

ἐνὸς παλαιοῦ στρατιώτου]

Ὁ δεκανεὺς μᾶς ἔβαλε στὴ γραμμή. Ὅλη ἡ ἐνομοτία στεζότανε ἀνεμῆρη, στὴ σιελή, σὺν σφιμένα παρματσέττα. Ἀλένητι μᾶς ἓνας ἥλιος μᾶς ἐπέφλωνε καὶ γάτο στὴ γῆ ἑνα στρατεύματα ἀπὸ χαμομήλια μᾶς ζήτησε νὰ τὰ ζήτουμε μιάζια του. Καθὼς ἦσαν ὅλα μᾶς ἀναμειβόμενα, φαινόμουνταν σὺν νὰ σινομλοῦσαν, σὺν νὰ ἐκινούντο, ν' ἀναδεδένονταν καὶ νὰ φηθίζαν ἀναμεταξὺ τους. Ἐνοῦσα πὺς αἰώνια καὶ τὸ ἀνήνα τους λόγια :

—Τὶ ζωντὶ πὺς εἶνε ὁ ἀνθρώπου ...
 Ὁ Θεὸς τους ἔφατε νὰ εἶνε λουλούδια στὴ γῆ, καὶ αὐτοὶ ἀλλοτριώγονταν σὺν τὰ θηρία ... Ὅμοιες τὼρα, ἐκαιοντάδες ἀπ' αὐτοῦ, πὺς ἐνὸς κτηνοτροφῆσαν νὰ εἶνε ἐπὶ τῆς καὶ ἥσους, σὺν χαμομήλια, πασιζόνταν καὶ τῶρον καὶ ταλαιζόνταν, σὺν κορφέλια πὺς τὰ σινολεῖνε ὁ ἀνεμος. Ποῦ ἡ θεία εὐδαμονία ἡ δικὴ μᾶς ...

Ὅτις δεκανεὺς, οὔτε ἠποδεκανεὺς, οὔτε ταγματάρχος ἔχουμε, καὶ ὅτις πάντα εἴμαστε ἐν τάξει καὶ πάντοτε ἐν ἀκαθέραι στρατιωτῆ. Τὰ φύλλα μᾶς εἶνε καθαρά καὶ ἐπιφάνεια, καὶ καρδιὰ μᾶς κίτρινη-κίτρινη, σὺν γυαλισμένο κορμί ἐπιφάνος, καὶ τὰ κοιλιά μᾶς ἐν τάξει ! Καὶ ὅλα αὐτὰ, χωρὶς νὰ μᾶς τὸ ἐπιβάλλῃ καμιά πειθαρχία καὶ αὐεὶς κανονισμοὶς ...

Μᾶς κόπτασαν μὲ τὰ κίτρινα ματάκια τους...

Ὅι ἀνθρώπου, θεοφρόντες τους ἐκαιότες τὸν ἀνίκανους, ἔβαλαν ἄλλο ἀνθρώπου, γὰ νὰ τους τὸ ἐπεφθόνου. Καὶ ἀπὸ τότε πὺς αὐτοὶ ἄλλο ἀναλάβαινε αὐτὴ τὴν ἰσοφροσύνη, οἱ αἰεσοῦς ἐνδυναμώμενοι τὸ μισήσαν. Γιὰ τοῦτο κενεῖνα στρατιωτῆς δὲν εἶνε καθαροῦ. Θὰ ζωροσθῆ μονάχι όταν θὰ ἐπίξειται κίνδυνος ἐπιφάνος. Ναι, ναι, ἀν δὲν ἔχουν βαθμοὶ, νόμοι, κανονισμοὶ καὶ ἀπαγορεύσεις, ἀν δὲν ἐπιφάνου ἀκαθέραι, διαρῆσαι καὶ βαθμοὶ στὴν ἀκαθέραι, ὅπως καὶ στὴ δική μᾶς κανονία, τὸν χαμομήλιον, οἱ ἀνθρώπου θὰ ἦσαν καὶ αὐτοὶ ἀνήνα λουλούδια...

Νᾶ, σήμερα ἀκούσαν ἀπὸ τοῦ χαζοῦ στρατιωτῆς, πὺς καθόντουσαν ὁ ζωντὶ καὶ παίγνανε τὸ πρῶτό τους σφῆμα, πὺς γάτοπος ἀπὸ τοῦς ἐδοῦ λέρα ἔβλεπε τοῦ ἄλλου τὸν μανδύα, ἀν καὶ γνορίζει ὅτι ὁ νόσ εἶνε ἀσώτηρος καὶ ἀλλομόνο του ἀν τὸν πιάσαν ...
 Ἐμεῖς τὰ χαμομήλια δὲν ἔχομε νόμοις πὺς νὰ τιμωροῦν τοῦς κλέβες καὶ γὰ γὰ αὐτὸ ἴσως δὲν ἔχομε καὶ στὴν κοινωνία μᾶς ἔρτες καὶ λωποδῆτες...

Ακούσανε ποτὲ, παρακαλοῦμεν, ἓνα χαμομήλι νὰ κλέβῃ τὸ φύλλο ἐνὸς ἄλλου χαμομήλιου ... Σίγουρα ἐμεῖς ἀστε ἀνοῦσθη γεννά, καὶ ἂν ἦσαν ἔξωτος ὁ ἀνθρώπου, θὰ παίγνανε ἓνα χαμομήλι γὰ νὰ τους διαγυανώσῃ.

—Ποῦ ζήτηζες ἐνὸς, βοέ !... ποῦ φώναξε ἄξιασμα ὁ ἐπιφάνος.

—Ἐδοῦ γάτο, τὰ λουλούδια !...
 —Ἐπιφάνος σου ζήτηζε, ἀμέσως... Ἀααααα !...
 —Μᾶ, θὰ νὰ σταδιοῦσῃ ὁ ἥλιος !
 —Ὁ στρατιωτῆς δὲν ἔχει μάτια, ἡ ἀν ἔχει μάτια, πρῆπει νὰ ἔχη μάτια στρατιωτικὰ καὶ νὰ μὴ φουβόταν ἀπὸ τὸν ἥλιο !...
 —Μᾶ τὰ δεκά μου...
 —Νᾶ τὰ βγάλης καὶ νὰ βάλῃς ἄλλια, στρατιωτικώτερα !... Καὶ πρῆσες δουλειά, σὲ παρακαλοῦ, γιατί...
 —Μᾶ τὶ ἔκανα, ζήεις ἐπιφάνος !... Τὰ λουλούδια ζήτηζα !...
 —Δουλοῦδια δὲν ἐπέφλωνε γὰ τους στρατιωτῆς. Σοῦ εἶπα νὰ γίνῃς στρατιωτικώτερος. Ὁ στρατῆς δὲν εἶνε οὔτε ἄλο...

ἔκεινον ἐκεῖ τὸ λόφο !...

αἰετο, οὔτε δεσποινίδες τοῦ «Χιτοῦ» εἴμαστε. Οὔτε σὺ εἶσαι δουτῆρα ἔξωτος πὺς ἦσαν. Ἐδοῦ θὰ εἶσαι ἄλλος, νὰ τὸ ξέρης... Δὲν εἶσαι

...
 —Πέστον ὅτι ἦρθα !...
 —Μᾶζοθὸ θὰ τρέξετε ὅλοι μᾶς, χωρὶς νὰ χάσετε τὴ σωροῦ σας, ὡς ἔκεινον ἐκεῖ τὸν λόφο ἀπάνου, ἐκεῖ ψηλά, ποῦ βλέπετε ἐκεῖνο τὸ δενδράκι...
 —Κι ἂν ζωροσθῆ ;
 —Τὶ θὰ πὶ ἂν ζωροσθῆς ;
 —Νᾶ, δηλαδῆ, ἂν ζωροσθῆς !... Νᾶ μείνω ;
 —Ἄν ζωροσθῆς, νὰ σάσης !... Νᾶ μείνης δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται !... Ἐπιφάνος, μᾶς, καὶ σιωπῆ !... Τὸ στόμα θὰ τ' ἀνοίξῃ μόνον όταν ἀναμείφωσα καὶ όταν θὰ φωνάζῃς σὲ προσκλητήριον «καίον» !... Σὲ γάθε ἄλλη περίπτωση δὲν θὰ ἰσάχη, νὰ τὸ ξέρῃς !...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἓνας ζωροσθῆς-καθωροσθῆς κληρωτῆς-φοροσθῆς μᾶς ἐκαιότανε, καταστομώμενος ἀπὸ τὴ μακρὰ ὀδοσπορία — ἀπὸ τὸ ζωροῦ τὸν ἐζότανε πεζῶς—ἀναμειβὸς καὶ κατακωροσθῆς ἀπὸ τὸ λῆσθῃ, πληρώσει τὸν στρατιωτῆ, πὺς φέλαγε φροσθῆς στὴν πόσθη τὸν στρατιωτῆ, μὲ τὴ λόγη σὺν πτωχέτι του, πὺς ἔλαμπε καὶ ἀκαθέραισσε σὺν ἄστρο στοῦ ἥλιου τῆς ἀχτίδας, καὶ τὸν ρώτησε :
 —Ἀπάνου εἶνε οὐ ζήν' συνταγματάρχος ;
 —Μᾶλστα.
 —Πέστον ὅτι...ἦρθα !...
 Μεγαλοὶ ἄνδρες δέλησαν νὰ γελᾶσαν.
 —Κουτσουκί ! φώναξε ὁ ἐπιφάνος, γέλια δὲν ἐπιτρέπονται σὲ στρατῆ...
 —Ἐμεῖς ἀπὸ λέγο φώναξε δυνατώτερα :
 —Ἄνοδος... προσοχή ! Ἐπιφάνοςθῆ Μᾶς !...
 Καὶ ὅλα κινήσαν σὺν κίχη, μὲ θόρυβο καὶ γέλιους ζωροσθῆ, σταθῶν, ἱκάντων καὶ παγαριῶν κενῶν καὶ ἓνα λωποδολεῖτῃ ἀλόγον...

Τὸ ἔδαφος συνεταράχθη ἀπὸ τῆς ἀκαθέραι τῆς δικαιοσύνης, πὺς ἔστρεψε μ' ἄλόκληρο τὸν λόφο σὲ γενεὶ ἀλώσσια.
 Τὰ χαμομήλια πατηθῆσαν ἀνήλεως !...
 Ἡ κοινωνία τὸν θηρίων συνέτριψε καὶ ἔλιωσε, γάτο ἀπὸ τὰ πόδια της, τὴν λουλοσθῆνα κοινωνία, μὲτ' ὅς τῆς ἰδέες της καὶ τὸ σῆμα τὰ δογματῆ της. Ὁ ἰσχυρώτερος ἀλλή μὴ φορὰ ἐνίκησε καὶ ἐπέβαλε τὴ λογιχὴ τῆς δυναμείας του.
 Ἄς γάνανε καὶ αὐτὰ στρατῆ καὶ στόλο, γὰ νὰ ἀνωροσθῶν, καὶ ἂς μὴ καθόντουσαν ἀπὸ τῆς νερῶσθῆσες εἰρημνῆς καὶ εἰρημιστικῆς ἰδέες, γὰ νὰ λουστράροιν τὰ κοιλιά τους καὶ νὰ φέγγουν τὰ ζήτουμε κομπῆ τους σὲν ἥλιο !...
 Γιατὶ καὶ ἀπὸ τ' ἀκαθέραι τὸν στρατιωτῆ ἂν ἐζήτωναν, δὲν θὰ γλιτώναν καὶ ἀπ' τὴ χροσθῆ βροσθῆτῆ καὶ ἀπ' τὸ μῆρι τοῦ κ. συνταγματάρχου, πὺς προβάλλοντες ἀπὸ τὸ παραθύρι, γὰ νὰ

...
 —Μᾶλστα.
 —Πέστον ὅτι...ἦρθα !...
 Μεγαλοὶ ἄνδρες δέλησαν νὰ γελᾶσαν.
 —Κουτσουκί ! φώναξε ὁ ἐπιφάνος, γέλια δὲν ἐπιτρέπονται σὲ στρατῆ...
 —Ἐμεῖς ἀπὸ λέγο φώναξε δυνατώτερα :
 —Ἄνοδος... προσοχή ! Ἐπιφάνοςθῆ Μᾶς !...
 Καὶ ὅλα κινήσαν σὺν κίχη, μὲ θόρυβο καὶ γέλιους ζωροσθῆ, σταθῶν, ἱκάντων καὶ παγαριῶν κενῶν καὶ ἓνα λωποδολεῖτῃ ἀλόγον...

...
 Τὸ ἔδαφος συνεταράχθη ἀπὸ τῆς ἀκαθέραι τῆς δικαιοσύνης, πὺς ἔστρεψε μ' ἄλόκληρο τὸν λόφο σὲ γενεὶ ἀλώσσια.
 Τὰ χαμομήλια πατηθῆσαν ἀνήλεως !...
 Ἡ κοινωνία τὸν θηρίων συνέτριψε καὶ ἔλιωσε, γάτο ἀπὸ τὰ πόδια της, τὴν λουλοσθῆνα κοινωνία, μὲτ' ὅς τῆς ἰδέες της καὶ τὸ σῆμα τὰ δογματῆ της. Ὁ ἰσχυρώτερος ἀλλή μὴ φορὰ ἐνίκησε καὶ ἐπέβαλε τὴ λογιχὴ τῆς δυναμείας του.
 Ἄς γάνανε καὶ αὐτὰ στρατῆ καὶ στόλο, γὰ νὰ ἀνωροσθῶν, καὶ ἂς μὴ καθόντουσαν ἀπὸ τῆς νερῶσθῆσες εἰρημνῆς καὶ εἰρημιστικῆς ἰδέες, γὰ νὰ λουστράροιν τὰ κοιλιά τους καὶ νὰ φέγγουν τὰ ζήτουμε κομπῆ τους σὲν ἥλιο !...
 Γιατὶ καὶ ἀπὸ τ' ἀκαθέραι τὸν στρατιωτῆ ἂν ἐζήτωναν, δὲν θὰ γλιτώναν καὶ ἀπ' τὴ χροσθῆ βροσθῆτῆ καὶ ἀπ' τὸ μῆρι τοῦ κ. συνταγματάρχου, πὺς προβάλλοντες ἀπὸ τὸ παραθύρι, γὰ νὰ

...
 —Μᾶλστα.
 —Πέστον ὅτι...ἦρθα !...
 Μεγαλοὶ ἄνδρες δέλησαν νὰ γελᾶσαν.
 —Κουτσουκί ! φώναξε ὁ ἐπιφάνος, γέλια δὲν ἐπιτρέπονται σὲ στρατῆ...
 —Ἐμεῖς ἀπὸ λέγο φώναξε δυνατώτερα :
 —Ἄνοδος... προσοχή ! Ἐπιφάνοςθῆ Μᾶς !...
 Καὶ ὅλα κινήσαν σὺν κίχη, μὲ θόρυβο καὶ γέλιους ζωροσθῆ, σταθῶν, ἱκάντων καὶ παγαριῶν κενῶν καὶ ἓνα λωποδολεῖτῃ ἀλόγον...

Νᾶ πάρουν γὰ ὄργανο ἓνα χαμομήλι...

Τὸ μῆρι τοῦ κ. συνταγματάρχου

